

μπαλαμούτι

μπαλαμούτι κ. **παλαμούτι**, **το**, ουσ. [<τουρκ. palamut (= παλαμίδα), ίσως ρουμαν. balamuti]. **1.** (στη γλώσσα της αργκό) το κλέψιμο στα χαρτιά ή στα ζάρια: «αν είναι ν' αρχίσεις πάλι το μπαλαμούτι, όπως και την προηγούμενη φορά, καλύτερα να μην παίζουμε». **2.** η απάτη, η εξαπάτηση, ο δόλος, το κόλπο, το τέχνασμα: «δεν μπορεί να κάνει μια δουλειά χωρίς μπαλαμούτι». Συνών. *ματσaráγκα*. **3.** το ψέμα, το παραμύθι: «δεν αφήνεις το μπαλαμούτι!»·

- *δουλεύει μπαλαμούτι*, (για τυχερά παιχνίδια, ιδίως για χαρτιά ή ζάρια) το κλέψιμο είναι κανόνας: «απ' τη στιγμή που κατάλαβε πως δε γίνεται τίμιο παιχνίδι, αλλά δουλεύει μπαλαμούτι, δεν ξανάπαιξε μαζί τους». (Λαϊκό τραγούδι: *σαν θ' αρχίσει το μπαρμπούτι, θα **δουλέψει μπαλαμούτι***).

- *μου τη φέραν μπαλαμούτι*, με έκλεψαν στα χαρτιά ή στα ζάρια: «έχασα ένα σωρό λεφτά, γιατί μου τη φέραν μπαλαμούτι». (Λαϊκό τραγούδι: *στο μπαρμπούτι, στο μπαρμπούτι, **μου τη φέραν μπαλαμούτι***).

- *πουλώ μπαλαμούτι*, λέω ψέματα, λέω παραμύθια: «μας πουλούσε μια ώρα μπαλαμούτι κι είχε την εντύπωση πως τον πιστεύαμε»·

- *τον δουλεύω μπαλαμούτι*, τον εξαπατώ, τον ξεγελώ: «τον δούλεψε μπαλαμούτι πως θα του τελειώσει τη δουλειά και του 'φαγε ένα κάρο λεφτά»·

- *τρώω μπαλαμούτι*, **α.** πιστεύω τα ψέματα που μου λέει κάποιος, ξεγελιέμαι, παραμυθιάζομαι: «τζάμπα κουράζεσαι να μιλάς τόση ώρα, γιατί εγώ δεν τρώω μπαλαμούτι». **β.** εξαπατώμαι, ξεγελιέμαι: «είναι πανέξυπνος άνθρωπος και δεν τρώει εύκολα μπαλαμούτι».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας